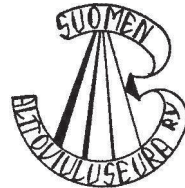

Tässä numerossa:

Nils Mönkemeyer

Ei yksi, ei kaksi... vaan neljä konserttia eri suomalaisten orkesterien solistina kaudella 15-16.

"Aina mun pitää..."

Johanna Leponiemen artikkelin ensimmäinen osa - toinen osa ensi kevään lehdessä.

Kisamenestystä Liettuasta

Tarja Koskisen kirjoitus Pinjan ja Ronjan kisamatkasta Kaunas Sonorum -kilpailuihin marraskuun alussa.

Uusia kotimaisia biisejä

Atte testaili suomalaisia alttokappaleita. Jännä nähdä mitkä jää käyttöön!

Tulevia tapahtumia!

Pikkujoulut,
vuosikokous,
kansainvälinen
alttokonferenssi...
Pistä kalenteriin!

SAVS:n hallitus 2015:

Atte Kilpeläinen, pj
atte.kilpelainen@meta4.fi
040-5931808

Markus Sarantola, vpj
markus.sarantola@pp1.inet.fi
040-7380334

Jussi Tuhkanen, sihteeri
jussi.a.tuhkanen@gmail.com
044-5726061

Pisku Ristiluoma, rahastonhoitaja
pisku.ristiluoma@gmail.com
040-7433682

Jussi Id, jäsen
jussi.id@welho.com
040-5769189

Tämän tiedotuslehden on koonnut SAVS:n hallitus ja taittanut rahastonhoitaja. Juttuja on tullut myös mukavasti hallituksen ulkopuolelta! Jaellaan jäsenille. Seuraava tiedotuslehti ilmestyy toukokuussa 2016.

Etukannen kuva:

Teemu Kupiainen ja Taina Evijärvi opastivat Soitinpolulla halukkaita kokeilijoita alttoviulun saloihin FISME:n järjestämällä musiikkikasvatuspäivillä la 14.11.2015 Musiikkitalon aulassa.

SISÄLLYS

Pääkirjoitus <i>Atte Kilpeläinen</i>	2
Oulun terveiset <i>Johanna Tuikka</i>	4
Pikkujoulut 12.12. 2015	7
Emotionaalisuus opettajan työssä <i>Johanna Leponiemi</i>	8
SAVS:n vuosikokous 2016	17
Casadesus, Händel ja J. Chr. Bach <i>Markus Sarantola</i>	18
Kaunas Sonorum kilpailu <i>Tarja Koskinen</i>	20
Suomalaista alttoviulukirjallisuutta <i>Atte Kilpeläinen</i>	23
Cremona 2016 <i>Jussi Id</i>	27
Suomen alttoviuluseura tiedottaa	28
Tuhkasen jouluristikko	29

Pääkirjoitus

Atte Kilpeläinen

Hyvää syksyä kaikille! Kirjoitan tätä aurinkoisessa Amsterdamissa jaon vaikea kuvitella, että lehden ilmestyessä hapuillaan jo kohti joulukalenterien ensimmäisiä luokkuja. Niinse vaan aika kuluu ja päivä lyhyenee mutta ei hätää! Apuun saapuu tämän kauden supermies Nils Mönkemeyer! Nils kävijosolisteeraamassa Oulussa ja tässä numerossa saamme kuulla Johanna Tuikan mietteitä konsertista. Tämän lehden ilmestymisviikolla Nils esiintyy Tapiolassa (pe 27.11.) Bartokin konserton tiimoilta ja keväälle saadaan hivenen ennenaikainen aprillipila, kun Berliozin Harold Italiassa toteutuu Nilsin ja HKO:n yhteistyönä 30.-31.3.2016. Aikamoinen tripla yhden soitantovuoden aikana!

Tässä ei varmasti ole vielä kaikki. Kuten ennenkin, jos haluat infota jostain tietämästäsi/soittamastasi konsertista, pistä tiedot seuramme SoMe-velhoille Pisku Ristiluomalle ja Jussi Tuhkaselle. Voit myös itsenäisesti mainostaa seuramme uusituilla nettisivuilla. Ohjeet kirjautumiseen löydät viime jäsenlehestä ja webmaster Tuhkanen auttaa ongelmatilanteissa kelloon katsomatta. Keväällä avatut sivut ovat osoittautuneet mainioksi alustaksi hallitustyössä tarvitsemillemme dokumenteille mutta sivuilla on sijaa kaikenlaiselle epävirallisemmalle. Milloinkohan Tuhkasen sanaristikosta saadaan nauttia sähköisellä alustalla? Markus Sarantola avasi juuri uuden keskusteluaiheen ja aion pian käydä kommentoimassa. Jos kiinnostuit käy toki kurkkaamassa mistä on kyse ja parhaassa tapauksessa liity keskusteluun mukaan!

Tähän syksyn lehteen oli varsinaista tunkua materiaalin suhteen, hyvä! Katsotaan minkälaisiin ihmeisiin Pisku pystyy taittotyötä tehdessään. Voi olla että tulevaisuudessa jutut aloitetaan printtilehdessä, mutta jatkoa pitää käydä sitten lukemassa netistä. Median murros vai mikä se nyt oli.

Moni asia pysyy muuttumattomanakin, tärkeimpänä yhdistyksen pikkujoulut, joita juhlitaan la12.12.2015. Vanhaan tyyliin ilta aloitetaan konsertilla, jonka jälkeen vaihdetaan vapaalle jakatsotaan mihin suuntaan päädytään. Tervetuloa ihan joka iikka!

Muutenkin valtakunnassa kaikki hyvin, seuraavaa vuosikokoustapahtumaa suunnitellaan jo, Tampereen kisojenkin suhteen myötätuulta on ilmoilla. Kehittämisideoita otetaan kuitenkin ilolla vastaan, seuramme säännöt mahdollistavat hyvin monenlaisen toiminnan!

Atte

ps. Rehellisyyden nimissä on sanottava, että tämän kirjoittamisen aikana täydellinen syysaurinko sai väistyä yllättävän syysmyrskyn tieltä ;(

Terveiset Oulusta!

Voimme hyvin. Syyskausi on ollut jälleen monipuolinen kattaus kaikenlaista kivvaa, eikä vähäisimpänä pieni laulu Kullervosta viime viikolla.

Lokakuussa syksyn piristykseksi meille saapui alttoviulisti Nils Mönkemeyer, joka sai ensikosketuksensa Suomen orkesterielämään juurikin täällä Oulussa. Mönkemeyer on tämän hetken kysytyimpiä alttosolisteja: Hän kertoi soittavansa nyt noin 130 konsertin vuosivauhdilla. Myös harvinaisen tuottelias levytyssopimus Sonyn kanssa on tuottanut viime vuosina läjäpäin kiinnostavia albumeja, eikun tutustumaan.

Täällä Oulussa Nils soitti Waltonin konserton, joka vakuutti meidät monin eri tavoin. Sointi oli tumma ja sävykäs, tekniikka suvereenia. Konserton tulkinta oli tarkkaan harkittua, mutta silti elävää, musiikkimiehiä siis. Nilsin soitin on Müncheniläisen viulurakentajan Peter Erben rakentama, vuodelta 2005. Kielinä näytti olevan Pirastron Passionet ja Larsenin A.

Meillä oli ilo saada Nilsiltä päivän pituinen workshoppi konsertin jälkeisenä päivänä. Orkesterimme tuubisti Gustavo löysi meille IMSLP:stä Andante Festivon sovitettuna alunperin 6 huilulle (kääk).

Oulu Sinfonian altistit vauhdissa. Vasemmalta oikealle: Johanna Tuikka, Susanna Nietula, Emiliano Travasino, Jari Välimäki, Andrus Järvi ja Anna-Maija Rousselle.

Vaihdoin g-avaimen kotoisampaan ja alttihuilun transpoinointia lukuunottamatta sovitukset toimii hyvin. Nils keskitti huomiomme fraasien rakentamiseen ja erilaisten sävyjen toteuttamiseen yhteneväisellä tavalla. Trad. sai pölyhuiskaa Nilsin tuoreilla ideoilla ja jankkaavat neljäsovat kaivatua svingiä, hui!

Toisena kappaleena meillä oli Popperin Requiem, jonka sovitukset kantaesitettiin jo vuonna 2011 Oulun alttopäivillä. Päivitetty ja korjailtu versio on kelpoa materiaalia tämän tyyppiseen sessioon. Pohdimme mm. vibraation käyttöä ja laajuutta, säestävien kuvioiden yhtenäisyyttä, balanssointia sekä tempokäsitystä. Nils haastoi meitä heittäytymään fraasien syövereihin ja kiritti "aina passaajan roolissa" olevia orkka-altisteja yli oman mukavuusalueen, hyvää vaihtelua!

Yhteisen ajan lisäksi Emiliano ja minä ehdimme soittaa Nilsille hetken aikaa myös omia kappaleita: Waltonia ja Biberiä. Lyhyessäkin ajassa Nils sai aikaan muutosta ja ajattelemisen aiheita, oli kyseessä sitten tekninen koordinaatioharjoitus tai yksittäisen fraasin muotoilu.

Emiliano Nilsin käsittelyssä.

Mönkemeyer kertoi olevansa myös intohimoinen harrastelijaleipuri sekä 1800-luvulta peräisin olevien ruusulajikkeiden keräilijä. Pausseilla jaettujen kakkureseptien ja ruusujenhoito-ohjeiden lisäksi kyselin hiukan hänen päivittäisiä treenirutiineja. Flechin sormi- ja asemanvaihtoharjoitukset, erilaiset vibratoharjoitukset sekä oktaaviasteikot tulivat ensimmäisenä mainituiksi, peruskauraa siis.

Viikkomme tihentyi seuraavana päivänä järjestettyyn orkesterin kamarikonserttiin, jossa soitimme menestyksekkäästi Sibeliuksen ja Popperin runsaslukuiselle yleisölle. Nilsin kurssista jäi kaikille positiivinen mieli. Jälleen totesimme, kuinka hyvä on soittaa yhdessä välillä muutakin kuin orkesteristemmaa. Sopivan ohjelmiston löytämiseen täytyi nähdä hiukan vaivaa, ehdottaisinkin, että alttoviulu-seura voisi kenties pikkuhiljaa koota luetteloja tai kirjastoja useamman alton ohjelmistosta.

Parhain terveisin,

Johanna Tuikka

Suomessa Nilsiiä voi tällä kaudella vielä kuulla nyt heti perjantaina 27.11. Tapiolassa (Bartokin konsertto Tapiola Sinfonietan kanssa) ja myöhemmin keväällä 30.-31.3.2016 Helsingissä (Berlioz'n Harold Italiassa HKOn kanssa).

Pikkujoulut lauantaina 12.12.2015!

Alttoviuluseuran perinteiset pikkujoulut järjestetään tänä vuonna Sibelius-Akatemian Nervanderinkadun talossa, ja tarkemmin salissa N-K55 lauantaina 12.12. kello 17 alkaen.

Juhlinnan lomassa saamme nauttia yllättäen alttoviulumusiikista, sillä samalla järjestetään altistien perinteinen joulumatinea. Tarjolla ainakin pipareita, viiniä, ja Tonttu-Tuhkasen haastamana omien leipomusteni lisäksi myös Teidän luomuksia.

Apua mahdollisissa ovenavausongelmissa tarjoavat hallituksen jäsenet, sekä lehtori Lilli Maijala.

Pikkujouluterveisin, Jussi (ei kuvassa)

”Aina mun pitää...” – emotionaalisuus opettajan työssä

Johanna Leponiemi

Osaillistuin kesällä Oulun yliopiston kirjapakettikursseille nimeltään Opettajan työ suhteissa olemisena. Kurssilla esiteltiin ja avattiin kansainvälisiä opettajan työn emotionaalisuutta käsitteleviä tutkimuksia. Vastaavia tutkimuksia on tehty muidenkin ammattialojen, muun muassa arkkitehtien, parissa. Soitonopettajan työssä olen nauttinut luovuuden toteuttamisesta, ongelmanratkaisukyvyyn soveltamisesta, ammatillisesta kehittämisestä ja uudistumisesta ilman muusikon ammatin suoritukselliseen puoleen kuuluvaa jatkuvaa harjoittelemista ja esiintymistä. Mutta vaikka nautin esimerkiksi oppilaskonserttien kuuntelemisesta ihan yhtä paljon kuin perushyvästä kaupunginorkesterin viikkokonsertista, musiikillisesti soitonopettajan vaarana on huomioitteni mukaan luokkahuonekuolema. Huomaan myös kuormittuvani opettajana yllättävän paljon ja koen antavani itsestäni ulos saamatta paljoakaan tilalle. Vaikka iloitsen oppimisen, kasvun ja edistymisen seuraamisesta, erityisesti nuorissa 13-18-vuotiaissa näkyy musiikin ulkopuolisia, mielestäni kilpailuyhteiskunnan lieveilmiöitä, kuten jaksamattomuutta (onko tämä osin hokemaa?) ja suoranaista uupumusta, ylimitoitettuja odotuksia ja tavoitteita, varhain yläkoulussa asetettuja akateemisia ja stressaavilta vaikuttavia opiskelu- ja uratavoitteita ja ehkä edellä mainituista syistä johtuvia terveysongelmia sekä käytöshäiriöitä. Musiikkioppilaitoksen oppilaat ovat usein monipuolisesti kyvykkäitä ja isommissa kaupungeissa harrastusmahdollisuuksia hyödynnetään laaja-alaisesti ja opintopolullaan lukion valitsevat nuoret joutuvat todella koville lukio-opintojen ja harrastusten yhdistämisessä. Monet nuoret lopettavat soittoharrastuksen musiikkioppilaitoksen perusopintojen jälkeen jatkamatta musiikkiopistotasolle.

Työssä viihtymistä eivät niin ikään lisää opetusalaan kroonisesti vaivaava jatkuva uudistaminen, hallinnon ja käytännön väliin helposti muodostuva juopa, keskustelun ja kollegiaalisen jakamisen puute ja taiteellisen tai muun narsismin heijastuminen opetustyöhön ja työilmapiiriin. Olisiko emotionaalisuudella siis mitään selityksiä ja kikkakolmosia ahaa-elämyksiksi ymmärtää maailmaa paremmin? Toisin sanoen tarkastelen tässä kaksiosaisessa artikkelisarjassa sitä, miten kansainvälisen emotionaalisuuden mää-

rittelemä opettajan työn emotionaalinen luonne näyttäytyy toisaalta motivoivana ja opettajan työssä jatkamista vahvistavana elementtinä, toisaalta myös uuvuttavana osana työtä.

Opettajan työn emotionaalisia ulottuvuuksia

2000-luvulla esiin noussut kansainvälinen emotio- tutkimus avaa uudenlaista näkökulmaa opettamiseen ja oppimiseen. Tunteiden läsnäolo opettamisessa ja oppimisessa on tullut tutkimuksissa yhä näkyvämmäksi ja ne ovat nousseet opettajan työhön kohdistuvan tutkimuksen kautta mielenkiinnon kohteeksi. Nykykäsityksen mukaan myönteinen emotionaalinen ilmapiiri opettamisessa ja oppimisessa tukee suoriutumista, motivaatiota ja sitoutumista. Emotionaalinen hyvinvointi on moni-ilmeinen ilmiö ja pedagogiset ratkaisut, jotka sitä tukevat, voisivat olla tiedostetumpia ja siten myös näkyvämpi osa opettajakoulutusta ja hallintoa.

Michalinos Zembylasin mukaan useat tutkijat ovat kohdistaneet huomiota siihen, miten opettajan positiiviset tai negatiiviset tunteet vaikuttavat heidän työssään ja millainen rooli niillä on opettajan ammatillisessa ja henkilökohtaisessa kehitymisessä. Tunteiden yhteys itsetuntemukseen ja tähän vaikuttavat arjessa vaihtelevat vuorovaikutuksen ja opettajan työtä määrittelevien muutosten merkitykselliset ulottuvuudet. Zembylas tuo emotiokeskusteluun myös opettajaidentiteetin yksilöllisen mutta erityisesti myös sosiaalisen ryhmädynamiikan merkityksen.

Hargreavesin mukaan opettaminen on emotionaalista työtä ja emotionaalisuuden eri aspektit voivat olla opetuksen tasoa kohottavia tai heikentäviä elementtejä. Kaikkein inhimilliseen kanssakäymiseen ja ihmisten välisiin kohtaamisiin voi liittyä voimaannuttavaa tai lamauttavaa emotionaalisuutta, missä ei kuitenkaan pelkästään ole kysymys yksittäisten ihmisten emotionaalisista kompetensseista vaan myös toimintaympäristöjen heille asettamista emotionaalisista odotuksista ja organisaatioiden emotionaalisesta kulttuurista, mikä joko edesauttaa tai heikentää emotionaalisen ymmärryksen kehittymistä ja emotionaalisuuden käyttämistä organisaation

toiminnan edistämiseksi. Olen itse huomannut usein ajattelevani, että 'tunteet pois työnteosta', mutta ehkä asiaa pitäisikin tarkastella hieman toisin. Ehkä tulisikin enemmän kiinnittää huomiota ja nostaa rohkeammin keskusteluun musiikkioppilaitosten ja musiikkielämän yleinen työskentelyilmapiiri ja tarkastella monipuolisesti ja avoimesti, millaisia tiedostettuja tai tiedostamattomia vaateita tai odotuksia ne asettavat keskeisille toimijoille, niin opettajille kuin muille.

Opetustyön emotionaaliset ulottuvuudet ja niiden vaikutukset opetuksen laatuun tulisi tunnistaa ja tunnustaa niin koulutuksessa kuin hallinnossa. Tutkija Jennifer Nias kuvailee ja perustelee opettajan työn emotionaalista pohjavirettä huomioillaan siitä, kuinka opettajat suhtautuvat kiihkeästi opiskelijoihinsa, ammattitaitoonsa, kollegoihinsa ja koulutusjärjestelmiin ja niiden rakenteisiin, erityisesti niihin kohdistuviin kehittämis- ja muutosvaateisiin sekä suhteisiin opetustyön sidosryhmiin, kuten esimerkiksi oppilaiden vanhempiin. Niasin huomioiden mukaan opettajat saattavat lannistua ja masentua menettäessään tarkoituksenmukaisuuden ja merkityksellisyyden tunteen työtään kohtaan ja tämä todistaa sitä, kuinka opettajan emootiot ovat erottamattomasti sidoksissa koulutuksen päämääriin. Toiseksi Nias korostaa emootioiden ja kognition yhteyttä siten, ettei opettajan työn tutkimuksessa ja ymmärtämisessä tai ammattitaidon kehittämisessä voida sivuuttaa tai aliarvioida näistä kumpaakaan. Kolmanneksi Nias osoittaa, kuinka kognitio ja emootiot ovat puolestaan kulttuurisesti, sosiaalisesti ja historiallisesti sidonnaisia, jolloin opettajaidentiteetin muodostuminen ei ole pelkästään sisäistä, persoonallista psykistä kehittymistä vaan kontekstisidonnaista. Ahaa, ajattelen, ettei työpäivän päättyessä myöhään illalla tuntemani väsymys siis johdukaan minusta vaan esimerkiksi instituutiosta tai tilasta, jossa työskentelen, musikaalisesta (epämusikaalisesta?) melusta, mikä ympäröi minut jälleen usean tunnin ajan.

Andy Hargreaves esittää myös, ettei opettaminen ei ole vain tiedollista tai taidollista toimintaa, jonka kehittämisen keskeinen kohde ja elementti olisivat opettajan tietojen ja taitojen lisääminen. Lisäksi hän esittää aiheellisesti, miten opettajan työn emotionaalista luonnetta ei ole systemaattisesti analysoitu tai otettu huomioon opettajan professionaalisuuden määrittelyissä. Hänen tutkimuksissaan pyritään osoittamaan ja ymmärtämään, kuinka emootiot voivat olla osa

opettajaidentiteettiä ja välineitä opettajan ammatillisessa työkalupakissa. Opetuksen laadun standardeja tulisikin tutkijoiden mukaan vakavasti pohtia ja uudelleen arvioida emotionaalisuuden näkökulmasta. Mielenkiintoista; voiko vitutukseni ollakin laadunmittari. Yes!

Tunteet kokonaisuutena näyttävät värittävän myös opettajaidentiteetin kehittymistä ja rakentumista suhteessa sen institutionaalisiin, sosiaalisiin ja historiallisiin konteksteihin. Tätä Zembylas analysoi muun muassa poststrukturalististen teorioiden valossa ja esittää filosofi Michel Foucaultiin viitaten, kuinka 'itsen' rakentaminen on sidoksissa historialliseen kontekstiinsa kokemuksen ja merkityksen leikkauspisteessä. 'Itse' on Foucault'n mukaan suhteessa kokemukseen sekä sen objekti että sen subjekti. Tämä johtaa siihen, että identiteettiä ei ole sama kuin 'itse' vaan identiteetti on ennemminkin jatkuva dynaaminen prosessi. Tämähän suo vapauden ja jatkuvan muutoksen mahdollisuuden opettajaidentiteetin kehittymiseen. Ymmärtääkseen opettajaidentiteettiä ja sen rakentumista on Zembylasiin mukaan huomattava tunteiden merkittävä rooli identiteetin muodostamisessa, ja myös päinvastoin. Identiteetin dynaaminen, sosiaalisiin ja historiallisiin kehyyksiinsä kiinnittyvä rakentumisen prosessi vaikuttaa myös emootioihin. Zembylas tulkitsee emootioiden yhdistävän yksilön ajatusmaailman, arvostelukyvyn ja uskomukset antaen kokemuksille jopa ruumiillisia merkityksiä ja tätä kautta toimivan identiteettiä koossa pitävänä liimana.

Emotionaalisuuden analysointia

Useisiin lähteisiin viitaten Hargreaves ja myös Nias esittävät opettajan emotionaalisen spektrin sisältävän esimerkiksi seuraavia hyveitä: huolenpito, intohimo, tahdikkaus, emotionaalinen älykkyys eli tunneäly, toivo, syvällisyys, ilo ja innostuneisuus. Opettajat eivät ole vain "hyvin öljytyjä koneita" vaan he kiintyvät opiskelijoihinsa, täyttävät työnsä ja luokkansa oppimisen ilolla, luovuudella, haasteilla ja näiden kautta syntyvällä mielihyvällä. Opettaminen on intohimoinen elämäntehtävä, palavahenkinen ammatti ja opettajat ovat intohimoisia ideoinnissaan, oppimiseen liittyvissä pyrkimyksissään ja suhteissaan ohjaamiinsa opiskelijoihin.

Toisaalta opettajan työn emotionaalisiin kytkentöihin kuuluu Hargreavesin mukaan myös perfektionismia ja omistushaluisuutta niiden negatiivisessa merkityksessä sekä taipumusta käsitellä opiskelijoiden tunteita opetusta häiritsevänä tekijänä. Negatiivisiksi luokiteltavia tunteita, kuten tyytymättömyyttä, suuttumusta, kateutta, turhautumista ja pelkoa, opettajat Hargreavesin mukaan kokevat erityisesti luokkahuoneen ulkopuolisiin mutta kiinteästi oppilaitostodellisuuteen liittyvissä tilanteissa, kuten muutokset ja kehittäminen, autoritaarinen johtaminen, tuloksellisuustarkastelut tai vanhempien kritiikin kohtaaminen. Myös Nias nostaa esiin opettajien kokemia negatiivisiksi koettuja tunteita, pelkoa, haavoittuvuutta, narkästäystä, mielipahaa, turhautumista ja syyllisyyden tunnetta.

Hargreaves tuo esille Denzinin huomion, jonka mukaan emotionaalisen ymmärryksen luonne on pohjimmiltaan tiedostamatonta, jotain mikä aistitaan välittömästi, suoraviivaisesti ja joka pohjautuu varhaisiin emotionaalisiin kokemuksiin ja aistimuksiin. Tässä voidaan helposti myös erehtyä ja päätyä vääriin emotionaalisiin tulkintoihin. Esimerkiksi aggressiivisuus ja vihamielisyys voivat olla häpeää tai epäonnistumisen pelkoa, tyytymättömyys ja levottomuus jännittyneisyyttä ja sosiaalista estyneisyyttä. Opettaja saattaa ajautua harhaan käsityksissään oppilaistaan ja heidän oppimistilanteestaan, oppimisen tasosta tai vaiheesta, jos hän tekee liian nopeasti päätelmiä oppilaistaan tai asettaa oppimiselle liian kapeita ennakko-oletuksia.

Puhutaan myös emotinaalisesta älykkyydestä eli tunneälykkyydestä, jonka käsitteen popularisoinut Goleman kuvailee siihen kuuluvan kyvyn ilmaista tunteita, kyvyn hallita mielialojaan, kyvyn asettua samalle aaltopituudelle eli emotionaaliseen tilaan muiden kanssa, kyvyn motivoida itseä ja muita sekä kyvyn olla sosiaalisesti kompetentti. Hargreaves kuitenkin kritisoi tässä emotionaalisuuden hyväksikäyttöä ikään kuin tunneälykkyys olisi tekninen apparaatti, jonka avulla hallitsemme ja ohjailemme itseämme navigoidessamme tilanteesta toiseen. Tunneälykkyyden käsite universalisoi ja yksinkertaistaa esimerkiksi optimismin ja empatian osoittamisen tavat sivuuttaen eri kulttuureiden ja kasvatuksen luomat eroavaisuudet tunteiden osoittamisessa ja soveliaiksi katsotuissa käyttäytymisen tavoissa.

Huomioita soitonopetuksesta

Oman kokemukseni mukaan soitonopetuksessa opettaja-oppilas –suhteen kehittyminen kerran viikossa tapahtuvien soittotuntien rytmissä vaatii aikaa. Instrumenttipedagogin työ eroaa merkittävästi näissä tutkimuksissa pääasiallisesti käsitelystä luokanopettajan työstä siinä, että opettaja ja oppilas tapaavat toisiaan vain soittotuntien yhteydessä eikä vuorovaikutus sisällä oppitunnin ulkopuolisia sosiaalisia tilanteita, kuten ruokailua tai välitunteja. Näin soitonopettaja ei tutustu oppilaaseensa välttämättä samanlaisena kokonaisuutena kuin mihin luokanopettajalla on mahdollisuus. Soitonopetuksen yksilöopetuksessa opettaja-oppilas –suhteen rauhallinen, pitkäjänteinen kehittyminen onkin tässä valossa tärkeä osa turvallisen, oppimista edistävän oppimisympäristön syntymistä. Instrumenttipedagogin on syytä välttää liian pikaista oppilaan analysointia ja luokittelua persoonallisuudeltaan, käyttäytymiseltään, osaamisprofiililtaan tai kyvykkyyden eri osa-alueiden suhteen tietynlaiseksi, vaan antaa tilaa ja aikaa oppilaan olemuksen ja oppimismahdollisuuksien yllätyksellisyydelle ja ennustamattomuudelle.

Sinikka Viskari esittää Paulo Freiren näkemyksen dialogisuudesta opettajan ja oppilaan kohtaamisessa. Todellinen dialogi edellyttää Freiren mukaan syvää rakkautta elämään, ihmistä ja maailmaa kohtaan, nöyryyttä, usko ja toivoa. Aito dialogi onnistuu tilanteessa, jossa jokainen saa olla oma itsensä ja ilmapiiri koetaan turvalliseksi, avoimeksi. Soitonopetuksessa vuorovaikutuksen läheisyys periaatteessa mahdollistaa tämän, jos kuvatut tunteet ovat mahdollisia vuorovaikutuksen molemmille osapuolille, siis sekä oppilaalle että opettajalle. Dialogisuutta voisi verrata ajatukseen, joka voi kokemukseni mukaan onnistua parhaimmillaan toteutuvassa soitonopetuksen vuorovaikutuksessa. Tämä kuitenkin edellyttää molemminpuolista luottamusta ja avoimuutta opettaja-oppilas –suhteessa.

Tutkija, pianisti Katarina Nummi-Kuisma kuvaa opettajan ja oppilaan välistä vuorovaikutustilannetta intersubjektiiivisesti jaetuksi tilaksi. Intersubjektiiivisesti jaetussa tilassa keskinäistä yhteyttä jaetaan laajasti aivotoimintojen tasolla ja ihmiset lukevat toistensa aikomuksia. Intersubjektiiivisuus on systeemi, joka on aina enemmän kuin osiensa summa.

Nummi-Kuisma viittaa Trevartheniin esittäessään, että kyky intersubjektiiiviseen yhteyteen on ihmisellä olemassa jo vauvana. Hän liittää tähän Hämäläisen ja Saarisen kehittelemän systeemiällyn käsitteen, jonka mukaan ihmisellä olisi synnynnäinen kyky olla suhteessa ei-tiedettyihin ja ei-hallittuihin itseään suurempiin kokonaisuuksiin. Systeemiäly perustuisi siten varhaiseen intersubjektiiivisuuteen, liikkeelliseen ja moniaistiseen inhimilliseen kykyyn.

Omassa työssäni olen kokenut opetus-oppimistilanteen 'auraksi', joka ulottuu oppilaan lisäksi kaiken aikaa kiinteästi myös opettajan mielensisäisiin liikkeisiin muodostaen parhaimmillaan jaettuun asiantuntijuuteen verrattavissa olevan vuorovaikutussuhteen. Tilanteessa ikään kuin mestari kohtaa mestarin ja jotain arvokasta pyritään jakamaan avoimesti. Itselleni ajatus mestari-kisälliydestä on tullut yhä vieraammaksi, vaikkakin ymmärrän sen viittavan aloittelevan ja asiantuntijan erottavaan taitotasoon ja parhaimmillaan luovan oppimista edistävän auktoriteetin elementin oppimista-pahtumaan. Ongelma on kuitenkin siinä, että mestari-kisälli-asetelma saattaa henkilöityä väärällä tavalla. Olen itse kokenut opetustyön antoisemmaksi, jos en aseta tätä asetelmaa opetustyön keskiöön. Tasavertaisessa vuorovaikutuksellisessa, oppimistavoitteisessa suhteessa oppilas tuo opetus-tapahtumaan, oppimisen 'auraan', tilaan, aikaan ja paikkaan, itsensä, kehollisuutensa ja älyllisyytensä, psykofyysisen kokonaisuutensa, ja opettaja diagnosoi, tulkitsee ja yrittää ymmärtää sitä ohjatakseen oppilasta löytämään hänen omista lähtökohdistaan käsin parhaan ja vaivattomimman mahdollisuuden tai tavan musiikilliseen ilmaisuun ja instrumentinhalintaan. Soitonopettajan on mielestäni tärkeää ymmärtää, kuten Viskari toteaa Freireen viitatun toisen erilaisuus itseen verrattuna ja hänet on kohdattava tästä lähtökohdasta käsin. Viskari huomauttaa kuitenkin, että dialogisen tilanteen rakentumista voi häiritä opettajan liiallinen ammatillisuus ja objektiivisuus. Soitonopetuksessa opettaja työskentelee usein monen ikäisen oppilaan kanssa ja on hyvä pohtia, mitä dialogisuus merkitsee eri-ikäisten oppijoiden kanssa.

Nummi-Kuisma jatkaa tuomalla esiin psykoterapeutti Sternin esiin nostaman läsnäolon (present moment) merkityksen intersubjektiiivisuuden kulmakivenä. Sternin määrittelemässä läsnäolossa korostuu ajallinen eteenpäin suuntautuneisuus. Tämä eroaa Czikszenmihalyin flow'n käsitteestä

siinä, että tämänhetkisyudessa ollaan voimakkaasti ajallisesti eteenpäin suuntautuneita. Nummi-Kuisma liittää läsnäolon keskeisesti myös aistimisen tilaan, joka välttämättä alkaa tuntua myös kehossa. Pedagogisesti ja sisäisen motivaation synnyssä tämä saattaa mielestäni olla hyvinkin merkittävää ja olla perustavaa laatua oleva motivationaalinen tekijä soittopuoleissa.

Taideopetuksessa aistillisuus lienee itsestään selvää mutta Nummi-Kuisma kiinnittääkin huomiota siihen, miten opetustilanteen osapuolten tulisi kiinnittää huomio aistimisen tapoihin ja sitä kautta läsnä olevaksi tulemiseen. Aistimisen tapoja voi avata kysymyksen miltä tuo sinusta tuntui, tai miten ratkaisit tuon, opettaisitko minullekin. Tämä mahdollistaisi toimimisen intersubjektiivisesti jaetussa todellisuudessa, systeemisesti ja luovia oivalluksia tuottaen. Oppilas voi näin tulla tietoisemmaksi myös yksilöllisistä oppimisstrategioistaan ja toisaalla voi syntyä yllättäviä oppimistuloksia. Nummi-Kuisma painottaa kuinka yhteys itseä suurempiin ilmiöihin, kuten musiikki tai toiset ihmiset, toteuttaa, määrittää ja kehittää syvimmin yksilöllisyyttämme.

Opettajan kannattaisi Nummi-Kuisman mukaan luopua etäännyttävästä ammattiroolistaan ja asettua oppilaan äärelle aistit avoinna ja valmiina kokemaan miltä opetustilanne tuntuu ja mitä ajatuksia se hänessä herättää. Lisäksi opettajan avoimuus oletettuja potentiaaleja kohtaan tuottaa tutkitusti kasvua. Ammattiroolista luopuminen ei johda auktoriteetin menettämiseen, sillä opettajan auktoriteetti perustuu sisältöosaamiseen, jonka hän hallitsee ja oppilas ei. Auktoriteetti syntyy kunnioituksesta, joka on Nummi-Kuisman ilmaisun mukaan luonteeltaan molemminpuolista. Soittaja alkaa kunnioittaa oppimisen kohteena olevaa tehtävää ja itseään, mikä nostaa motivaatiota ja vaikuttaa hänen haluunsa hakeutua muussakin elämässä hänelle sopivien ja häntä kiinnostavien asioiden pariin. Onko tässä myös jokin sisäisen motivaation syntymisen kulmakivistä?

Myös Nummi-Kuisma nostaa artikkelissaan esille positiivisten tunteiden merkityksen. Hän viittaa Barbara Fredricksoniin luetellessaan emootioita kuten syvä kunnioitus, kiitollisuus, kiinnostus, toivo ja inspiiraatio sekä hämmästyminen. Kunnioitus, kiitollisuus ja inspiiraatio ovat Fredricksonin Nummi-Kuisman mukaan määritelleet erityisesti rajojamme

laajentaviksi ja ulos kuorestamme vetäviksi emootioiksi. Milloin viimeksi arjen opetustilanteessa itse hämmästyin tai tunsin kiittollisuutta? Onko tapanani kiittää oppilaita oppitunnista tai oppilailla tapana kiittää minua oppitunnista? Millaisia vaikutuksia näillä emootioilla voisi olla työniloon tai -himoon, työssäjaksamiseen tai vaikkapa lasten ja nuorten koulussa viihtymiseen peruskoulussa?

Lähteet:

- Day, C., & Leitch, R. (2001). Teachers' and teacher educators' lives: The role of emotion. *Teaching and Teacher Education, 17*(4), 403-415.
- Hargreaves, A. (1998). The emotional practice of teaching. *Teaching and Teacher Education, 14*(8), 835-854.
- Hargreaves, A. (2001). The emotional geographies of teachers' relations with colleagues. *International Journal of Educational Research 35*, 503-527.
- Hargreaves, A. (2000). Mixed emotions: Teachers' perceptions of their interactions with students. *Teaching and Teacher Education, 16*(8), 811-826.
- <http://www.finlex.fi/fi/laki/ajantasa/1998/19980986#L5P13>. Haettu 8.8.2015.
- <http://www.uniarts.fi/tutkintovaatimukset-sibelius-akatemia-opettajan-pedagogiset-opinnot>. Haettu 8.8.2015.
- Huhtanen, K. (2004). *Pianistista soitonopettajaksi. Tarinat naisten kokemusten merkityksellistäjänä*. Studia Musica 22. Sibelius-Akatemia.
- Nias, J. (1996). Thinking about feeling: the emotions in teaching. *Cambridge Journal of Education 26*(3), 293-306.
- Nummi-Kuisma, K. 2010. *Pianistin vire. Intersubjektiivinen, systeeminen ja psykoanalyttinen näkökulma virtuoosietydin soittamiseen*. Sibelius-Akatemia, DocMus-ykiskkö. Studia Musica 43.
- O'Connor, K. E. (2008). "You choose to care": Teachers, emotions and professional identity. *Teaching and Teacher Education, 24*(1), 117-126.
- Zembylas, M. (2003). Emotions and teacher identity: A poststructural perspective. *Teachers and Teaching: Theory and Practice, 9*(3), 213-238.
- Viskari, S. (2004). Rakkaudesta pedagogiikkaan. Teoksessa Vuorikoski, M. & Törmä, T. (toim.). *Opettaja peilissä. Katse ammatilliseen kasvuun*. Helsinki: Kansanvalistusseura, 122-147.
- Vuorikoski, M. (2004). Kyseenalaistamisen ylistys. Teoksessa Vuorikoski, M. & Törmä, T. (toim.). *Opettaja peilissä. Katse ammatilliseen kasvuun*. Helsinki: Kansanvalistusseura, 23-56.

Jälkimmäinen osa Johannan artikkelista julkaistaan ensi kevään jäsenlehdessä aiheilla "Emotionaalisuuden esteitä" ja "Välittäminen ammattitaitona" sekä "Musiikkialaan liittyyvää pohdintaa".

*Suomen alttoviuluseuran vuosikokousviikko Helsingissä
1.-3.4.2016*

Vuoden 2016 vuosikokous järjestetään viikonloppu plus-
muotoisena pääsiäisen jälkeisenä viikonloppuna Helsingissä.
Plus-liite siitä syystä, että dieselgeigemme vaativan
esihehkutuksen suorittaa 30. ja 31.3. Helsingin
kaupunginorkesteri solistinaan Nils Mönkemayer.

Viikonlopun musiikillista antia täydentää Atte Kilpeläisen ja
vibrafonisti Panu Savolaisen keikka Kansallisteatterin
Lavaklubilla perjantaina 1.4., sekä Hko:n alttoviulistien konsertti
avec Nils lauantaina 2.4.

Vuosikokouksen tarkka aika, paikka ja ohjelma ilmoitetaan
myöhemmin.

Tervetuloa!

Casadesus, Händel ja Johann Christian Bach

Markus Sarantola

Tutut Händelin ja Johann Christian Bachin nimissä sävelletyt konsertot ovat täysipainoista musiikkia. Jostain kumman syystä niiden todellinen säveltäjä on kuitenkin vähätelty omaa osuuttaan ja hänen nimensä mainitaan teosten otsikoissa tavallisimmin sovittajana tai muuna vastaavana. Nostan tässä esiin näiden mainioiden pastissien isän, ranskalaisen alttoviulisti Henri Casadesus'n. Olisi hauskaa ehtiä tutustua hänen suuren sukunsa puuhiin laajemmin kuin mitä tämän jutun puitteissa on mahdollista. Mielenkiintoisia kytköksiä saattaisi löytyä vaikka kuinka paljon.

Alttoviulisteilla on joka tapauksessa ollut vuosikymmenten ajan käytössään oivalliset

G.F. Händel: Concerto en si mineur
pour Alto avec accompagnement d'orchestre
Réalisation de la basse et orchestration par Henri
Casadesus

sekä

Concerto en ut mineur de J.Chr. Bach
Reconstitué et harmonisé par Henri Casadesus
Orchestré par Francis Casadesus.

Henri Casadesus syntyi vuonna 1879 ja opiskeli alttoviulunsoittoa Théophile Laforgilla Pariisin konservatoriossa. Hän toimi muun muassa maineikkaan Capet-kvartetin altistina ja Liègen oopperan johtajana. Casadesus sävelsi etydejä viola d'amorelle, operetteja sekä filmimusiikkia.

Historiallinen musiikki herätti omalla tavallaan kiinnostusta 1900-luvun ensimmäisinä vuosina. Tuolloin Henri perusti yhdessä Camille Saint-Saënsin kanssa yhdistyksen nimeltä La Société des Instruments Anciens. Se järjesti Pariisin Salon Pleyelissä sarjan konsertteja käyttäen "eksoottisia" soittimia, kuten hurdy gurdyä, viola d'amorea, gambaa ja cembaloa. Ohjelmat olivat erikoinen sekoitus jostakin, jota voitaisiin kutsua vaikka kevyeksi barokiksi. Tavoitteena oli tarjota yleisölle epätavallisia ja raikkaita esityksiä. Keskeinen

toiminnan muoto oli kauan sitten kuolleiden säveltäjien teosten ensiesittäminen. Sittemmin on kuitenkin käynyt ilmi, että Casadesus'n veljesporukka sävelsi osan näistä teoksista itse.

He halusivat kaivaa esiin vanhaa musiikkia ja esittää sitä. Kun materiaalia ei aina ollut saatavilla, sitä piti luoda lisää. Itse en osaa löytää "Johann Christian Bachin konsertosta" mitään otsikon säveltäjään viittaavaa; tuttu kahdesta c-mollidaktyylistä muodostuva pääaihe viittaa enemmän barokin kuin galantin ajan tyyliin. Muu materiaali (erityisesti toisessa osassa) ja orkesterin osuus pohjautuvat etupäässä 1800-lukulaiseen keinovalikomaan.

"Händelin konserton" ensimmäinen osa haiskahtaa perusmateriaalin osalta jo hieman Händeliltä itseltään. Aihe

ei ole kaukana g-mollioboekonserton HWV 287 ensimmäisen osan materiaalista. Siitä kappaleestahan on olemassa myös sovituksia sellolle ja alttoviululle.

Laadukkaankin pastissin tekemisestä saattaa koitua hankaluuksia. Henrin pikkuveli Marius Casadesus joutui vuonna 1977 myöntämään tekijänoikeusjutun yhteydessä, että Mozartin nimiin laitettu niin sanottu Adélaïde-konsertto KV Anh. 294a (KV Anh.C 14.05) olikin hänen itsensä säveltämä. Tämä oli tietenkin noloa, konserton kun oli pitkään uskottu olevan aitoa Mozartia. Esimerkiksi Yehudi Menuhin oli levyttänyt sen tietämättömänä todellisesta alkuperästä.

Miksi ihmeessä nämä taitavat muusikot eivät säveltäneet teoksia omalla nimellään?

Alttoviulistit Kaunas Sonorum kilpailussa 3.-8.11.2015

Tarja Koskinen

Alttoviulunsoiton lehtori

Espoon musiikkiopisto

Espoolaiset alttoviulistit, juuri 12-vuotta täyttäneet Pinja ja Ronja Lehtinen menestyivät Kaunas Sonorum kilpailussa marraskuussa, tuloksena jaettu 3. sija. Sarjan voitti 12-vuotias Puolalalais-Ukrainalainen viulisti Nazar Plyska.

Olen järjestänyt Espoon musiikkiopistossa oman sisäisen kilpailutapahtuman kaksi kertaa, vuosina 2012 ja 2014 (SJO-lehti Syksy 2012). Osallistujina olivat lähes kaikki EMO:n alttoviulistit. Varsinkin 2-tason tasoisille, noin 9-13 -vuotiaille soittajille kilpailu on tuonut toivottua puhtia harjoitteluun. Pinjan ja Ronjan kanssa päätettiin lähteä kokeilemaan isompaa kisaa.

Pinja ja Ronja

Kaunasissa, Liettuassa on kilpailtu jo useana vuonna.

Ikäsarjoja on jousille, pianolle ja harmonikalle viisi, 8-vuotiaista alkaen, laulajille oli neljä sarjaa.

Viime keväänä päätimme kahden oppilaani Pinja ja Ronja Lehtisen kanssa ottaa haasteen vastaan ja osallistua kilpailuun.

Tytöt ovat paitsi sisarukset, myös kaksoiset ja opettajalle on ollut positiivinen haaste löytää sopivaa ja omanlaista ohjelmaa kahdelle erittäin nopeasti etenevälle oppilaalle. Oppiminen on ollut ehdottomasti molemminpuolista. Etenemisen nopeudesta kertoo se, että tytöt aloittivat orkesteriuransa Tapiolan Nuorten Sinfonikkojen solistina soittamalla Telemannin kaksoiskonsertton, kolmantena soittovuotenaan. Sittemmin he ovat jo päässeet saman orkesterin pulttiinkin.

Nopeasti eteneville oppilaille musiikkiopiston salit ja konsertit käyvän pian tutuiksi ja pitää etsiä isompia tavoitteita. Kilpailuun osallistuminen oli luonteva askel eteenpäin Pinjan ja Ronjan kehityksessä.

Kilpailu

Ohjelma

Kilpailussa vaadittu ohjelma oli konsertton ensimmäinen tai toinen ja kolmas osa, sekä virtuoosikappale. Päädyimme Pinjan kohdalla Larssonin konsertin ensimmäiseen osaan ja Schumanin Märchenbilderin kolmanteen osaan. Ronja soitti J.Chr.Bachin konsertton ensimmäisen osan ja Märchenbileristä toisen osan.

Kaunasin kilpailussa ei ole erillistä alttoviulusarjaa, vaan kaikki jousisoittimet on niputettu ikäsarjoihin. Lasten kilpailussa tällainen ratkaisu on mielestäni hyvä. Pinja ja Ronja osallistuivat alle 12 -vuotiaiden sarjaan. Osallistujia sarjassa oli 33, joista 23 viulistia , 7 sellistiä ja 3 alttoviulistia. Enimmäkseen osallistujat olivat Liettuasta, sekä Valkovenäjältä, Venäjältä ja Puolasta. Suomesta oli neljä soittajaa.

Tuomaristo

Jousisarjan tuomaristossa istui kolme herrasmiestä. Puheenjohtaja oli kapellimestari, professori Imants Resnis, Latvia ja tuomariston jäseniä olivat Belgiassa asuva venäläinen viulisti, professori Yuri Braginsky, sekä professori, Ciurlionis-kvartetin primas Jonas Tankevicius Liettuasta.

Kilpailun kulku

Kun lähdetään soittokilpailuun lasten kanssa, on tärkeää muistaa, että itse kilpailu on vain pieni osa projektia ja sen kaunis päätös. Valmistautuminen ja sen kautta tullut osaminen on voitto ja palkinto jonka saavat kaikki mukaan lähteneet.. Kullakin osallistujalla oli yksi tilaisuus esiintyä Kaunasin kilpailussa. Oleellinen osa kilpailukokemuksesta oli toisten soittajien esitysten seuraaminen. Samalla oli myös mahdollisuus seurata opettajien työskentelyä oppilaan kanssa saliharjoituksissa. Todella hyviä soittajia oli kaikissa sarjoissa paljon. Erityisesti liettualaiset ja valkovenäläiset olivat taitavia ja täsmällisiä soittajia jotka soittivat varmalla ja rohkealla otteella. Alle 12-vuotiaiden sarjan ohjelmisto oli vaihteleva ja sisälsi muiden muassa Vivaldin, Spohrin konserttoja, Bohmin ikiliikkuja, Pendereckin Shokis sekä monia erilaisia virtuoosityeidejä ja kappaleita.

Tapahtuma on suuri vuosittainen katselmus ja osallistujia oli paljon. Yhteydenpito muihin kilpailijoihin jäi vähäiseksi, koska yhteistä tapaamista muiden osallistujien kanssa ei ollut ennen palkintojenjakotilaisuutta. Yhteisen kielen puuttuminen vaikeutti spontaania yhteydenpitoa muihin osallistujiin.

Havaintoja

Suomessa ollaan soitinvalintojen suhteen ennakkoluulottomia ja alttoviulun tai basson voi valita aloitussoittimeksi jo monessa musiikkiopistossa. Kaunasissa jousikilpailun kaikissa sarjoissa enemmistö soittajista oli viulisteja ja mukana oli muutama sellisti ja altisteja kaikkiaan neljä ja isojen sarjassa yksi basisti.

Kilpailu ja matka oli meille kaikille hieno kokemus ja voin suositella osallistumista sellaisille lapsille ja nuorille jotka haluavat asettaa tavoitteensa korkealle ja ovat valmiita tekemään sen eteen työtä.

Suomalaista alttoviulukirjallisuutta

Atte Kilpeläinen

Käsiini on päätynyt viime vuoden aikana muutamia suomalaisia sävellyksiä tai sovituksia alttoviululle. Puhuttuamme pinon läpikäymisestä melko kauan, tapasimme vihdoin pianisti Emil Holmströmin kanssa ja soitimme kappaleet läpi. Teen tässä jutussa jokaisesta pienen luonnehdinnan ja liitän mukaan säveltäjän/sovittajan yhteystiedot, kiinnostuneet kyselkää nuotteja suoraan säveltäjiltä tai Suomalaisen musiikin tiedotuskeskuksesta.

Säveltäjä: Santeri Siimes

Teos: Cavatina

Kokoonpano: alttoviulu, piano

Luonnehdinta: Sain tämän nuotin Santerilta vuoden 2014 vuosikokouksen jälkeen. Silloinhan Lauri Savolainen esitti ansiokkaasti Santerin sonaatin alttoviululle ja pianolle. Tämä Cavatina on muodoltaan selkeä, yhden sivun mittainen pikkukappale. Sävellyspaikaksi on merkitty Italian Padova ja sen jotenkin kuulee, harmonioista tuli paikoin mieleen jopa Puccini. Pääteema on runollisen kaunis ja sille kontrastoivaa materiaalia ei oikeastaan tule. Tämä teos on oivallinen konserttiohjelmiin, joihin tarvitaan 'lepoetki'.

Vaikeusaste: lopussa teema soitetaan kvarttihuiluääninä, nostaa haastavuutta hieman. Mutta kyllä tämän perustaso 3:n jälkeen voi soittaa.

Kontakti: santeri.siimes@helsinki.fi

Säveltäjä: Jean Sibelius

Sovittaja: Taina Evijärvi

Teos: Lulu-valssi

Kokoonpano: alttoviulu, piano

Luonnehdinta: Tämä Sibeliuksen varhainen sellokappale on oikea namu! Toimii täydellisesti esim. konsertin ylimääräisenä, kesto alle minuutin! Hurmaava melodia soitetaan kaksi kertaa, toisella kierroksella piano soittaa kivan vastaäänen. Mollista huolimatta tässä on jotain todella valoisaa. Vahva suositus! HUOM! Jos esität, sovi Tainan kanssa mitä käsiohjelmaan ja mahdolliseen Teostoilmoitukseen kirjataan, nämä sovitukset ovat joskus vähän harmaalla alueella. Tosin tässä kappaleessa sellostemma soitetaan täysin identtisesti.

Vaikeusaste: Pt 3

Kontakti: taina.evijarvi@gmail.com

Säveltäjä: Jean Sibelius

Teos: Religioso op.78 no.3

Sovittaja: Taina Evijärvi

Kokoonpano: alttoviulu, piano

Luonnehdinta: Tämä sovitus pohjautuu alkuperäiseen viulu-pianoversioon. Kappaleen nimi varmasti antaa osviittaa tunnelmasta. Tämä sopisi hyvin esimerkiksi hautajaisiin tai muuhun hartaaseen tilaisuuteen. HUOM! Jos esität, sovi

Tainan kanssa mitä käsiohjelmaan ja mahdolliseen

Teostoilmoitukseen kirjataan, nämä sovitukset ovat joskus

vähän harmaalla alueella. Tosin tässä kappaleessa

viulustemma soitetaan täysin identtisesti.

Vaikeusaste: Tämä ei ole vaikea, melodia käy muutaman

kerran kolmannessa oktaavissa. Veikkaan että Pt 3 -tasoinen

oppilas voisi jo soittaa tämän

Kontakti: taina.evijarvi@gmail.com

Säveltäjä: Panu Savolainen

Teos: Kaipaus

Kokoonpano: alttoviulu

Luonnehdinta: Jälleen hautajaiskamaa! Simppeli c-molli-

melodia, joka on harmonisoitu 'barokin' tyyliin. Tässä toimiva

vaihtoehto, jos satunnaiset Bach-osat ei enää miellytä. Kesto

alle minuutin

Vaikeusaste: Paljon isoja mutta ihan perusointuja. Pt 3:n

jälkeen.

Kontakti: panu@panusavolainen.com

Säveltäjä: Veikko Huuskonen

Teos: Viola à la Concerto

Kokoonpano: alttoviulu, piano (orkesterin kokoonpano 1010 1000 000, str, vla solo)

Luonnehdinta: Tämä oli suuri yllätys! Huuskonen on vaikuttanut selvästi kevyemmän musiikin puolella, en tiedä miksi tämä teos on syntynyt. Kolmiosainen teos on melko polveileva, paikoin aika vaikeakin. Jotkut korkeat kohdat ovat hivenen vaikealukuisia, koska g-avainta ei ole käytetty. Sävelkieli viittaa paljon salonkimusiikkiin. Nuottimateriaali painettu ja nidottu paksulle paperille ja mukana oli jopa cd-levy, jossa tietokoneen "soittama" versio. Paljon on tähän panostettu, siitä pisteet!

Vaikeusaste: Virtuosisia kohtia löytyy, rytmipuolellakin muutamia aika haastavia paikkoja. B-kurssi-tasoa.

Kontakti: composers.musicfinland.fi , tuolla voi tilata stemmat ja nähdä ilmaiseksi PDF:n partituurista

Säveltäjä: Tim Hansson

Teos: Sonaatti fis-molli

Kokoonpano: alttoviulu, piano

Luonnehdinta: Tämä on melkein suomalaista, vanha oppilaani

Ruotsista Tim Hansson sävelsi ja omisti minulle sonaatin.

Valmiina tällä hetkellä tosin vain yksi osa. 6/8-tahtilajissa

etenevä scherzo on täynnä kaikenlaista oikkua ja pilaa

niinkuin scherzoissa kuuluukin. Tyyllillisesti tulee mieleen

esim. ironisella tuulella oleva Shostakovits. Pianon

stemmassakin aika monta taklattavaa kohtaa. En ole

kantaesittänyt tätä vielä, joten ei ihan vielä kannata ainakaan esitysmielessä kysellä Timiltä nuotteja.

Vaikeusaste: Tämä voisi sopia hyvin osaksi esim. B-kurssia.

Kontakti: timpa_ch@hotmail.com

Säveltäjä: Lauri Saikkola

Teos: Sonatina op.35 (1969)

Kokoonpano: alttoviulu, piano

Luonnehdinta: sain nuotin tähän teokseen Erkki Palolalta, joka on esittänyt muitakin Saikkolan teoksia. Lauri Saikkola oli HKO:n alttoviulisti ja siksi tämä on minulle heti mielenkiintoisempi! Nuotti ei ehtinyt minun ja Emilin sessioon, joten luonnehdin tätä Erkki Palolan marraskuisen konserttitaltioinnin pohjalta. Ensimmäinen osa Allegroon ihan menevää musiikkia. Osan lopussa oleva pariäänihetki on alttoviulistisäveltäjän ansiosta tietysti hyvin istuva. Toinen osa Andante on todellinen herkkupala, alttoviulu saa herutella kaikissa rekistereissä. Tässä musiikissa ei 1960-luku kuulu vaan on häpeilemättömän tonaalista ja romanttista. Finaali Poco Allegro on leikkisä vuoropuhelu, tässä tulee naapurimaan säveltäjistä mieleen mm. Prokofiev. Teoksen kokonaiskesto on kompakti 12min. Jos Sibelius-Akatemiassa olisi vielä ohjelmistolista ehdottaisin tätä heti B-kurssin listaan!

Vaikeusaste: Jossain I ja B -kurssin välimaastossa.

Kontakti: composers.musicfinland.fi

Santeri Siimes kertoi, että hänelläkin on konsertto vuodelta 1997. Jahka saa sen kirjoitettua puhtaaksi lähettää minulle nähtäväksi. Mielenkiintoista! Jos sinulla on mielessä joku harvinaisempi teos, jota haluaisit mainostaa voit vaikka perustaa uuden keskustelun nettisivujemme jäsenosiossa.

HUOMIO HUOMIO HUOMIO!

**Seuraava maailman alttoviulukongressi järjestetään
viulunrakennuksen Mekassa Italian Cremonassa
4.-8. Lokakuuta 2016.**

**Edellinen kongressi Portugalin Portossa oli hieno kokemus minulle
ja muille kollegoille Suomesta. Toivon että saamme täältä komean
osallistumisjoukon kokoon, etenkin kun kohteena on Cremona,
kaunis Italian kaupunki, joka kaikkien jousisoittajien olisi nähtävä
ja koettava ainakin kerran elämässään.**

**Kevään 2016 lehdessä lisää tapahtumasta ja toivottavasti täydellinen
ohjelma kongressista.**

SAVS, Jussi Id

Joko olet käynyt uusilla nettisivuilla?

Tätä lehteä taittaessa Senja Ali-Mattila istuu Timothy Ridoun konsertissa ja on luvannut kirjoittaa kuulemastaan - tuloksia voit lukea pian seurauksen nettisivuilta!

Markus Sarantola jo aloittelikin keskustelua, käykää kommentoimassa - youtube-linkki -nokittelut alkakoon!

www.suomenalttoviuluseura.fi

*****

Marraskuun viikonloppuna Helsingin Musiikkitalolla järjestettiin taas eri soittimia esittelevä Soitinpolku osana FISME:n musiikkikasvatuspäiviä. Max Savikangas lähetti terveisiä tapahtumasta:

"...pikkualttoviulujen kokeilua Taina Evijärven opastuksella, Teemu Kupiaisen Bach-esityksiä ja alttoviuluduojen säveltämistä äänisanametodilla Max Savikankaan opastuksella, es. Max Savikangas ja Teemu Kupiainen.

Paljon innokkaita lapsia kävi alttoviuluseuran ständillä soittamassa ja säveltämässä - kenties muutama heistä pian aloittaa alttoviulunsoittoharrastuksen?"

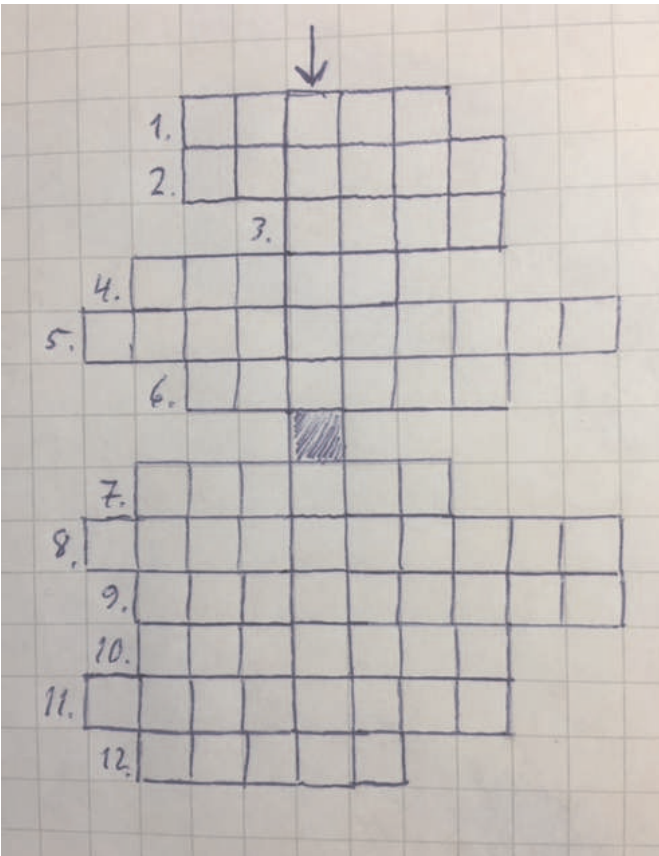
Suurkiitos porukalle!

Sävellystyön touhussa Musiikkitalolla.

Jussin entistä kotikutoisempi ristikko.

1. Suomessa paljon esiintyvä moniosaja. Yksi hänen soittimistaan Viola da Spalla.
2. Oulu sinfonian alttoviulusektion äänenjohtaja.
3. Pikkujouulumainoksessa edukseen esiintyvä.
4. Thomas Adésin soitin.
5. Helsingin kaupunginorkesterin solistina keväällä 2016.
6. Helsingin kaupunginorkesterin tuleva ylikapellimestari.
7. Sibelius-Akatemian vierailevana professorina edellisenä lukuvuonna toiminut viikinki.
8. Sibelius-Akatemian omistama arvokas alttoviulu.
9. Panu Savolaisen soitin.
10. Tukholmassa asuva suomalainen hyväntekijäsellisti.
11. Vuoden 2016 vuosikokouksen järjestämiskaupunki.
12. Suomalaisten altistien suosikkivaihtomaa vuodesta toiseen.

Ratkaisuna henkilö, jonka syntymästä tulee ensi vuonna kuluneeksi 140v.

Suomen alttoviuluseura toivottaa jäsenilleen

*Hyvää Joulua
ja
Menestystä vuodelle 2016!*